

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2050	Κυριακὴ Η' Λουκᾶ (Λουκ. 10,25-37) 12 Νοεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ εἰκόνα τῆς εὐσπλαχνίας

«Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη...» (Λουκ. 10,33)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, ὁ πανάγαθος Θεὸς μὲ ἀξίωσε νὰ φέρω τὰ βήματά μου ἐδῶ στὸ ναό. Καὶ ἐφ' ὅσον εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μιλήσω, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πῶ **λίγες λέξεις**.

Ἀκούσατε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο· εἶνε ἡ ὠραιότατη **παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου**, γνωστὴ σὲ ὅλους, ποὺ παρὰ τοὺς αἰῶνες ποὺ πέρασαν διατηρεῖ ὅλη τὴ δροσιά της· ἀπεικονίζει τὴ σύγχρονη πραγματικότητα.

Ὅποιος διαβάξει τὴν παραβολὴ αὐτὴ νομίζει ὅτι κάποιος ζωγράφος στάθηκε ἀπέναντι στὴ σημερινὴ κοινωνία καὶ μὲ τὰ χρώματά του ζωγράφησε **τρεῖς εἰκόνες**· τὴν εἰκόνα **τῆς δυστυχίας** στὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔπεσε στοὺς ληστές, τὴν εἰκόνα **τῆς ἀσπλαχνίας** στὰ πρόσωπα τοῦ λευίτου καὶ τοῦ ἱερέως, καὶ τρίτον τὴν ὑπέροχη εἰκόνα **τῆς εὐσπλαχνίας** στὸ πρόσωπο τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὴν τρίτη, στὴν **εἰκόνα τῆς εὐσπλαχνίας**.

Λέει, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο ὅτι ὁ Σαμαρείτης «*ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη*» (Λουκ. 10,33)· ὅτι δηλαδή, ὅταν πέρασε ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ ἦταν τραυματισμένος ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, **δὲν προσπέρασε**. Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ λένε· Συμπονῶ τὸν ἄλλο, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸν κοιτάξω στὸ χάλι ποὺ εἶνε, ὅταν π.χ. βγαίνει ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο ἢ ὅταν ξεψυχήη... Αὐτὸ εἶνε μία **ὑπερευαίσθησις**, ἢ ὁποῖα στὸ βάθος εἶνε ἐγωισμός.

Ὁ καλὸς Σαμαρείτης ἄκουσε τὸ βογγητὸ τοῦ τραυματία, πλησίασε κοντά, εἶδε τὰ αἵματα στὰ ρούχα καὶ τίς πληγές στὸ σῶμα του, καὶ **τὸν συμπόνεσε**. Ἄν ἦταν κανένας ὑπερευαίσθητος, ὅπως εἶνε μερικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες ἀλλὰ καὶ μερικοὶ κύριοι, ποὺ τρέχουν μὲν στὰ κέντρα διασκεδάσεως, ἀλλὰ δὲν πλησιάζουν ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει πόνος καὶ δυστυχία γιατί ἀποτροπιάζονται, ἂν ἔκλεινε κι αὐτὸς τὰ

μάτια του, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸν σπλαχνιζόταν. Ἄρα λοιπὸν **θέα καὶ εὐσπλαχνία συνδέονται**· ἢ θέα τῆς δυστυχίας εἶνε τὸ κίνητρο, καὶ ἡ εὐσπλαχνία εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα.

Δὲν λέω, ὑπάρχουν καὶ ψυχρὲς διεστραμμένες, ποὺ ἀρέσκονται νὰ βλέπουν φρικιαστικὰ θεάματα, κι ὅσο τὰ βλέπουν τόσο εὐχαριστοῦνται· αὐτὸ λέγεται **σαδισμός**, τὸ νὰ χαίρεται κανεὶς βλέποντας τὸ κακό, τὴ δυστυχία, ἐγκλήματα, φόνους, αἵματα. Δὲν μιλάμε γι' αὐτοὺς.

Ἕνας φυσιολογικὸς ἄνθρωπος μέσα του ἔχει τὸ λεγόμενον **συμπαθητικὸ συναίσθημα**. Παράδειγμα. Περπατᾶς ἀδιάφορος κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι βλέποντας ὅλα γύρω σου. Ἐὰν ξαφνικὰ πέση στὸ ποτάμι ἓνα μικρὸ παιδί, ταραζεσαι ὀλόκληρος. Ἄχ, λές, ἂν μπορούσα νὰ πέσω μέσα νὰ τὸ σώσω!... Εἶνε μέσα στὴ φύσι τοῦ ἀνθρώπου νὰ συμπάσχη μὲ τὸν ἄλλο, εἶνε **ἀνθρώπινο** νὰ συμπονή, νὰ κλαίη μαζί του. Ἐνῶ τὸ ἄλλο, τὸ νὰ χαίρεται κάποιος μὲ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου, νὰ χαίρεται ὁ γείτονας ὅταν τὸ κορίτσι τοῦ διπλανοῦ του παντρεύεται μ' ἓναν ἐκλεκτὸ νέο, νὰ χαίρεται γιατί τὸ παιδί τοῦ φίλου του πῆρε ἄριστα στὰ μαθήματα, νὰ χαίρεται γιατί ὁ συνάδελφός του προοδεύει στὸ ἐμπόριο ἢ στὴν ἐπιχείρησι ἢ στὴν ἐπιστήμη, αὐτὸ τὸ νὰ χαίρεσαι μαζί μ' αὐτοὺς ποὺ εὐτυχοῦν, εἶνε **ἀγγελικὸ**, εἶνε γνώρισμα τῶν ἀγγέλων. Τέλος, τὸ νὰ χαίρεται κανεὶς γιὰ τὸ κακό ποὺ ὑφίσταται ὁ ἄλλος, αὐτὸ πλέον εἶνε **δαιμονικὸ**· μόνο ὁ δαίμονας χαίρεται ὅταν βλέπη τὸν ἄνθρωπο νὰ ἁμαρτάνη, νὰ ταλαιπωρῆται καὶ νὰ ὀδυνᾶται.

Στὸν καλὸ Σαμαρείτη τὸ νὰ δῆ μὲ βλέμμα συμπαθείας τὸν τραυματισμένο γέννησε μέσα του τὴ διάθεσι νὰ τὸν βοηθήσῃ· καὶ στὸν κάθε φυσιολογικὸ ἄνθρωπο ἢ θέα ἐκεῖνου ποὺ δυστυχεῖ γίνεται ἔναυσμα καὶ κίνητρο νὰ τοῦ συμπαρασταθῇ. Θέλετε λοιπὸν κ' ἐσεῖς νὰ μιμηθῆτε τὸν καλὸ Σαμαρείτη, ν' ἀποκτήσετε κ' ἐ-

σεις ἀλτρουϊστικά αἰσθήματα; **Ἐπισκεφθῆτε** νοσοκομεῖα, ν' ἀκούσετε μέσα στους θαλάμους τὸ βογγητὸ τῶν ἀσθενῶν ποὺ κοίτονται στὸ κρεβάτι τοῦ πόνου· ἐπισκεφθῆτε ἄσυλα ἀνιάτων, νὰ δῆτε ἐκεῖ ἀνθρώπους ποὺ ἰσοβίως ὑποφέρουν· ἐπισκεφθῆτε φυλακές, ὅπου συχνὰ ἀθῶοι φτωχοὶ κρατοῦνται στὰ κελλιὰ γιὰ μικροπταίσματα· ἐπισκεφθῆτε σπιτάκια καὶ καλύβες, νὰ δῆτε πῶς ζῆ μιὰ χήρα μὲ τὰ ὄρφανά της. Αὐτὴ ἢ ἐπίσκεψις εἶνε καλή, τὴν εὐλογεῖ ὁ Θεός, τὴν συνιστᾷ καὶ ἡ ἀγία Γραφή μὲ τὰ λόγια· «*Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὄρφανούς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου*» (Ἰακ. 1,27). Ἐὰν λοιπὸν κάποιος ἀπὸ μᾶς ἔχη σκληρὴ καρδιὰ καὶ θέλη ν' ἀποκτήσῃ συμπάθεια, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πηγαίνη τακτικὰ ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ὁ πόνος· τέτοιες ἐπισκέψεις, ποὺ πρέπει νὰ γίνωνται ἰδίως τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, δημιουργοῦν μέσα στὴν ψυχὴ ἕνα κλίμα συμπαθείας.

Ἀλλὰ ὁ καλὸς Σαμαρείτης δὲν ἀρκέσθηκε μόνον στὴν θέα καὶ στὴ συμπάθεια· ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο. Ἦρμος ἦταν ὁ τόπος, δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ φαρμακεῖο, ἰατρεῖο, γιατρός, νοσοκόμος. Ἔγινε λοιπὸν αὐτὸς καὶ γιατρός καὶ νοσοκόμος. Λέει τὸ εὐαγγέλιο, ὅτι χρησιμοποίησε κρασί, γιὰ νὰ ἀπολυμάνῃ τὴς πληγές, καὶ λάδι, γιὰ νὰ καταπραύνη τὸν πόνον. Ὁ τραυματίας θὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἀνάγκη ἀπὸ ἐπιδέσμους, μὰ ποῦ νὰ βρεθοῦν; Δὲν τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο ἀλλὰ ὑπονοεῖται, ὅτι ὁ Σαμαρείτης θὰ **ἔσχισε τὸ πουκάμισό του** γιὰ νὰ κἀνῃ ἐπιδέσμους. Ἔτσι ἔγινε καὶ σὲ πολέμους· εὐσπλαχνοὶ στρατιῶτες μας –γνώρισα πολλούς– ὄχι μόνον γιὰ Ἕλληνες τραυματίες ἀλλὰ καὶ γιὰ Ἰταλοὺς καὶ Γερμανοὺς ἔσχισαν πουκάμισα καὶ μαντήλια τους καὶ ἔδεσαν μὲ συμπόνια τὸν τραυματία, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ αἷμα τοῦ ποῦ ἔτρεχε.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχη ἀγάπη, καὶ νοσοκόμος γίνεται καὶ γιατρός γίνεται, **τὰ πάντα γίνονται.** Λένε γιὰ κάποια μάνα ποὺ βρέθηκε στὴν ἔρημο κ' ἐκεῖ ἐστεῖρευσε ὁ μαστός της καὶ δὲν εἶχε σταλαγματιὰ γάλα γιὰ τὸ παιδί της, ὅτι ἔκανε κάτι ποὺ μόνον ἢ ἐπιστήμη τὸ γνωρίζει· καὶ τὸ γάλα τὸ ἄσπρο, αἷμα εἶνε. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴς φλέβες της καὶ πότισε τὸ παιδί μὲ τὸ αἷμα της, καὶ τὸ παιδί ἔζησε! Νὰ λοιπὸν ὅτι, ὅπου κι ἂν βρεθῆ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχη ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία, **βρίσκει τρόπους νὰ ἐλεήσῃ.**

* * *

Αὐτὸ τὸ **δίδαγμα,** ἀγαπητοί μου, μᾶς δίνει σήμερα ὁ καλὸς Σαμαρείτης.

✓ Πρῶτον μὲν **ἐπίσκεψις.** Ἄχ αὐτὴ ἡ Κυριακή!

θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡμέρα ἐπισκέψεων. Νὰ πᾶς βέβαια καὶ στὸ σπίτι τοῦ συγγενοῦς σου, ἀλλὰ περισσότερο νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν ξένο κ' ἐγκαταλελειμμένο, ποὺ ὁ Χριστὸς τὸν θεωρεῖ ἀδελφὸ του· αὐτὸ ἔχει ἀξία.

✓ Δεύτερον δεῖξετε **εὐσπλαχνία, συμπάθεια, ἀγάπη**· κι αὐτὸ μὲ τὴν καρδιά, ὄχι ἀπὸ ἕνα ξηρὸ καθῆκον καὶ μιὰ τυπικὴ ὑποχρέωσι.

✓ Τρίτον καὶ κυριώτερον δεῖξετε τὴν ἀγάπη σας ἐμπράκτως, ὄχι μόνον μὲ ὠραῖα λόγια ἀλλὰ καὶ **μὲ ἔργα,** ὄχι μόνον μὲ δάκρυα, συγκινήσεις καὶ αἰσθήματα φευγαλέα, ἀλλὰ **στὴν πράξι** μὲ ἔργα καὶ θυσίες. Λένε ὅτι κάποτε στὸ δρόμο ἔπεσε ἕνας φτωχὸς καὶ ἄρρωστος· ξαπλώθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου. Μαζεύτηκαν γύρω του πολλοί. Κάποιοι ἔλεγαν· Τὸν καημένο, πῶς ἔπεσε!... Μερικὲς κυρίες ἔβγαλαν τὰ μαντήλια τους καὶ ἔκλαιγαν. Ἦρθε τέλος κάποιος πού, χωρὶς νὰ κλάψῃ, ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, ἔβγαλε ἕνα χιλιάριο καὶ λέει· Ἐγὼ βάζω **χίλιες δραχμὲς,** βάλτε κ' ἐσεῖς ὅ,τι μπορεῖτε... Ἔτσι συγκεντρώθηκε ἕνα ποσό, τὸν μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο καὶ σώθηκε ὁ ἄνθρωπος.

Τελείωσα, ἀγαπητοί μου. Σὰς παρουσίασα τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης· τῆς ἀγάπης ὄχι τῆς συγγενείας καὶ τοῦ αἵματος, ὄχι τῶν ὑπολογισμῶν καὶ τοῦ συμφέροντος, ὄχι ἐνὸς στενοῦ κύκλου ἀλλὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶνε **ἡ ἀγάπη ποὺ δίδαξε ὁ Χριστὸς** μὲ τὴ θυσία του καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὕψος τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος ἔδειξε ὁ σταυρὸς του. Δὲν εἶνε ἀγάπη φυσικὴ, εἶνε ἀγάπη πνευματικὴ· δὲν εἶνε ἀγάπη αἰσθησιακὴ, αἰσχροῦν ἐρώτων ποὺ ἀποτελοῦν ἐξευτελισμὸ καὶ ἐκχυδαῖσμὸ τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης. Ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ τοῦ σταυροῦ του μᾶς ἔδειξε τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, τὴν ὁποία ἐγὼ ὀνομάζω **ἑσταυρωμένη ἀγάπη.**

Τὴν πραγματικὴ ἀγάπη μᾶς **διδάσκουν ἐπίσης ὅλοι οἱ ἅγιοι,** καὶ κατ' ἐξοχὴν ὅσοι τὴν εἶχαν ὡς κύριο χαρακτηριστικὸ τῆς ζωῆς τους (ὅπως π.χ. οἱ ἅγιοι Νικόλαος, Σπυρίδων, μέγας Βασίλειος κ.ἄ.) καὶ κάποιοι ποὺ πῆραν τὸ ἐπίθετο *ἐλεήμων* (ὅπως π.χ. οἱ ἅγιοι Ἰωάννης πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, Φιλάρετος, Ταβιθά κ.ἄ.).

Τὴν **ἀγάπη πρὸς ὅλους** (συγγενεῖς, φίλους, ἐχθρούς) νὰ δεῖξουμε στὸν μάταιο τοῦτο κόσμον βαδίζοντας στὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ μας, ὥστε νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς ἄξιοι τοῦ μακαρισμοῦ τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀνέβηκε στὸ Γολγοθᾶ γιὰ νὰ προσφέρῃ τὴν ὑψίστη ὑπηρεσία στὸν κόσμον. Τότε θὰ εἴμαστε ὄχι μόνον θαυμασταὶ ἀλλὰ καὶ μιμηταὶ καὶ ἀντιγραφεῖς, στὸ μέτρο τῶν δυνάμεών μας, τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**